

1

NELLA

3. februára 1791

Napísala, že príde za úsvitu – žena, ktorej list som držala v rukách, žena, ktorej meno som zatiaľ nepoznala.

Nevedela som, koľko má rokov ani kde býva. Netušila som, k akej spoločenskej vrstve patrí ani o čom sníva, keď padne tma. Mohla to byť obeť aj útočníčka. Mladomanželka aj vdova. Guvernanka aj kurtizána.

Hoci som o nej nemala nijaké informácie, jedným som si bola istá: presne vie, koho chce poslať na druhý svet.

Zdvihla som svetloružový pergamen do svetla dohasínajúcej lojovej sviečky. Bruškami prstov som pohladila atramentové slová a premýšľala som, aká bolestná udalosť dohnala neznámu k tomu, aby vyhladala práve mňa. Nie obyčajnú apatekárku, ale vrahyňu. Majsterku maskovania.

Jej požiadavka bola jasná. *Manželovi mojej panej, na raňajky. Štvrtého februára za úsvitu.* Predstavila som si slúžku v strednom veku, ako plní rozkaz svojej chlebobarkyne. A inštinkt, ktorý som si cibřila posledné dve desaťročia, mi našepkal, čo bude najvhodnejšie: slepačie vajce napustené strychnínom.

Príprava mi nezaberie veľa času; jed som mala na dosah ruky. Z dosiaľ neznámych príčin ma však list vyviedol z miery. Neznepokojila ma jemná drevitá vôňa pergamentu ani mierne zvlnený ľavý dolný roh, akoby doň vsiakli slzy. Nie. Nepokoj pramenil z môjho vnútra. Intuitívne som cítila, že sa musím mať pred niečím na pozore.

Ale aká nepísaná výstraha sa mohla ukrývať na hárku ružového pergamentu, číhať za úhľadnými ťahmi brkom? Žiadna, uisťovala som sa v duchu. List neniesol nijakú pochmúrnú predzvesť. Nepříjemné myšlienky ma ťažili iba preto, lebo som bola unavená – predsa len bolo neskoro – a neprestajne ma boleli kĺby.

Obrátila som pozornosť na vzácny zápisník potiahnutý telacou kožou. Ležal na stole predo mnou a obsahoval záznamy o živote a o smrti, úplný zoznam žien, ktoré si tu, v najpochmúrnejšej apatéke široko-diaľko, kúpili preparáty.

Na prvých stranách už atrament rokmi vybledol. Zapísala ich ľahšia ruka, nezaťažaná odporom ani žiaľom. Ruka mojej mamy. Túto apatéku pre ženy, zašitú v uličke Back Alley číslo 3, som zdedila po nej.

Občas som si čítala mamine zápisky – *23. mar. 1767, p. R. Ranfordová, rebríček obyč., 15 kv. 3x* – a vybavili sa mi dávne spomienky na ňu: ako sa jej dlhé rozpustené vlasy zošmykovali z pliec, keď v mažiari drvila stonku rebríčka, ako sa jej napínala tenká pokožka na ruke, keď vytrhávala semená z kvetov. Pri práci sa nemusela schovávať za falošnou stenou a potajomky nevmiešavala svoje prípravky do čias s červeným vínom. Nemala čo skrývať. Všetky tinktúry predávala s úmyslom pomôcť: slúžili na ošetrenie citlivých miest na tele čerstvých matiek alebo na vyvolanie menštruácie u neplodných manželiek. Stránky zápisníka zaplňala neškodnými bylinkami. Nevzbudzovali najmenšie podozrenie.

Áno, aj ja som zaznamenávala nevinné liečivá z prhlavy, yzopu či láskavca, ale aj iné, oveľa nebezpečnejšie preparáty:

z ľuľkovca, čemerice, arzeniku. Moje atramentové línie v sebe niesli zradu, utrpenie... a temné tajomstvá.

Tajomstvá o tom, prečo vitálnemu mladíkovi v predvečer sobáša náhle zlyhalo srdce, prečo zdravý novopečený otec znenazdajky padol za obeť horúčke. V zápisníku stálo čierne na bielom, že tieto úmrtia v nijakom prípade nezapríčinilo slabé srdce alebo horúčka, ale durman a blen. Do vína či do zákuska ich vmiešali ľstivé ženy, ktorých mená teraz poškrvňovali riadky starej koženej knižičky.

Škoda len, že o mojom tajomstve zápisník mlčí, neprezrádza, ako sa to celé vlastne začalo. Medzi obeťami totiž chýba jedno meno: *Frederick*. Ostré, špicaté hrany jeho mena sa vryli iba do môjho strápeného srdca a do zjazveného lona.

Zatvorila som zápisník, lebo momentálne som ho nepotrebovala, a pozrela som sa opäť na list. Čo ma tak znepokojovalo? Očami som jednostaj blúdila k ľavému okraju pergamenu, ktorý bol vydutý, ani čo by pod ním liezli chrobáky. Čím dlhšie som ho mala položený na stole, tým mocnejšie mi zvieralo hruď a tým väčšmi sa mi triasli ruky. Spoza múrov apatéky ku mne doľahol cengot spiežovcov na postrojoch koní, čo prechádzali okolo, a so zdesením som si pomyslela, že rovnako cengajú putá na opasku strážnika. Hneď som sa však v duchu upokojila, že dnes strážnici určite neprídu, tak ako neprišli ani raz za ostatné dve desaťročia. Moja apatéka aj moje jedy boli dobre zamaskované. Nijaký muž ich nikdy nenájde. Sú schované za masívnymi drevenými policami v prázdnej skladovej miestnosti na samom konci úzkej kľukatej uličky v najodľahlejšom zákutí Londýna.

Šibla som pohľadom na stenu špinavú od sadzí, ktorú som nemala silu ani odvahu vyčistiť. Prázdna liekovka na polici zachytila môj obraz. Zelené oči po mame, kedysi plné života, časom pohasli a zosmutneli. Líca som už nemala červené ako jabĺčka, ale sinavé a vpadnuté. Vyzerala som ako duch, akoby som mala oveľa viac než štyridsaťjeden rok.

Opatrne som si pošúchala ľavé zápästie, opuchnuté a teplé na dotyk ako kameň zabudnutý v pahrebe. Už dlho som cítila, že mi chradnú kĺby, no v posledných mesiacoch sa môj stav natoľko zhoršil, že ma nepretržite sužovali muky. S každým jedom, ktorý som vyrobila, ma zaplavila nová vlna bolesti. Niekedy som si večer líhala s takými nafúknutými a stuhnutými prstami, až som mala pocit, že sa mi roztrhne napnutá pokožka a odhalí, čo je pod ňou.

Tieto ťažkosti mi privodili vraždy a hanebné tajomstvá. Rozkladala som sa zvnútra, vlastné telo sa ma pokúšalo zničiť.

V stojatom vzduchu tmavej miestnosti stúpala k nízkemu kamennému stropu tenký kúdolček dymu. Sviečka už takmer dohorela a čoskoro sa vďaka ópiovým kvapkám ponorím do tuhého spánku. Bola hlboká noc. O niekoľko hodín príde za mnou žena, ktorej meno pripíšem do zoznamu a začnem strážiť jej tajomstvo, aj keď ma to naplňuje úzkosťou.